

Nog diezelfde dag werd ds. Overduin gearresteerd.¹

De volgende dag, maandag 9 februari, werden de nog in vrijheid zijnde bestuurs- en de vier weigerachtige personeelsleden van de van Löben Sels-school bij de *Sicherheitspolizei* ontboden. Geëist werd dat zij van hun besluiten terug zouden komen. Dat werd geweigerd. De personeelsleden kregen vervolgens vier-en-twintig uur bedenktijd; verschenen zij dan niet op school, dan zou dat als 'sabotage' gelden. Daar stond de doodstraf op.

Eer de vier-en-twintig uur om waren, greep van Dams departement in. Het in Arnhem woonachtige anti-revolutionaire oud-Kamerlid H. J. W. A. Meijerink had er Noordijk van weten te overtuigen dat de *Beauftragte* in Arnhem ver zijn boekje te buiten gegaan was. Noordijk deed de *Sicherheitspolizei* telefonisch weten dat hij de zaak overnam. Was hiermee de ergste crisis bezworen, het feit bleef bestaan dat bestuur, leerkrachten en ouders over het algemeen in een treffende solidariteit stand gehouden hadden.²

Het gebeurde te Arnhem maakte vooral in de kringen van de Schoolraad diepe indruk – en opnieuw bleek het nodig dat de voormannen van de Schoolraad volhielden, want Aalders, de voorzitter van de Vereniging voor Christelijk Volksonderwijs, was weer gaan aarzelen. Van Dam had hem verzekerd dat hij er niet aan dacht, van zijn nieuwe bevoegdheden een gebruik te maken dat het protestants onderwijs voor het hoofd zou stoten. Op 17 februari voerde Aalders, gelijk al vermeld, het woord in de audiëntie bij Seyss-Inquart, op 19 februari stuurde hij van Dam, buiten zijn eigen bestuur en buiten de Schoolraad om, een vertrouwelijke brief waarin stond dat hij samen met van Dam naar 'een redelijke oplossing' wilde zoeken.

¹ Hij werd na een maand naar het concentratiekamp Amersfoort overgebracht, vandaar in juni '42 naar Dachau; in oktober '43 kon hij naar Nederland terugkeren.

² Wij vermelden hier de afloop. Noordijk deed zijn best, het bestuur tot een compromis te bewegen waarbij de schorsing van de NSB'er opgeheven werd. Het bestuur weigerde. Medio maart werd het vervangen door Rost van Tonningens relatie die nu in plaats van 'Kommissar' 'gemachtigde' werd. De vier 'goede' leerkrachten weigerden, onder de gemachtigde in dienst te blijven. Toen deze medio april de school heropende, waren alleen de NSB'er en twintig leerlingen aanwezig. De NSB'er werd spoedig inspecteur in een schooldistrict in Groningen, de school werd per 1 augustus opgeheven en de ouders kregen toen officieel verlof, hun kinderen te laten inschrijven bij de andere scholen waar de meesten dier kinderen al sinds februari of maart de lessen volgden.

Een conflict dat met dat aan de van Löben Sels-school te vergelijken is, heeft zich in ongeveer dezelfde periode (de crisis valt een maand later: begin maart '42) aan de christelijke lagere school aan de Hazenkampseweg te Nijmegen voorgedaan. Daar werd evenwel door de ouders niet dezelfde mate van solidariteit betoond als in Arnhem. Ook dit conflict is door de Pater met grote nauwkeurigheid beschreven. (J. C. H. de Pater: *Het Schoolverzet*, p. 224–57)